

עפ"ת 34355/09/15 - על עיסא, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 34355-09-15 עיסא נ' מדינת ישראל
בפני כבוד השופט אספרנצה אלון
על עיסא,
מעורער באמצעות בא-כוחו עו"ד גבי שלום
נגד
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
משיב

פסק דין

בפני ערעור על החלטת ביהם"ש לתעבורה בחיפה שנייתה בתיק 15-07-2065 (כבוד השופט כרמיית גינט פאר) ביום 14.7.2015 בה דחה ביהם"ש קמא בקשה המערער להאריך את המועד להגשת בקשה להישפט בגין דוח תנועה מס' 90500464087.

1. רקע

ביום 30.7.2012 הוצאה הודעת תשלום קנס מס' 90500464087, המחייבת לערער עבירה של נהיגה בנסיבות מופרzas בנגד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, שבוצעה ביום 25.7.2012 וצולמה במכשיר אלקטרונית (להלן: הדו"ח).

ביום 7.7.2015 הגיע המערער בקשה לבית משפט קמא להארכת המועד להישפט. בבקשתו ציין כי לא קיבל את הדו"ח כתובתו ולא ידע כלל על קיומו. לראיה, על גבי אישור הדואר נרשם "מען בלתי מספיק". לטענת המערער, רק עם קבלת דוח כפל הקנס, ביום 3.2.13, נודע לו על הקנס, הדו"ח.

בעקבות כך, שלח ביום 19.4.13 למשטרת ישראל בקשה להסביר את הדיו"ח ממשמו, לשם הנגג אשר נוג ברכב בעת ביצוע העבירה, מר עיסא יאסין, ואף צירף את תצהיר הנגג. לתחזמתו, המשטרה לא הסבה את הדו"ח ולא שלחה זימון לביהם"ש. בבדיקה מאוחרת יותר שביצע במשרד הרישוי הופתע המבקש לגלוות כי הדו"ח הנ"ל לא הוגש, נותר על שמו ובגינו נרשמו נגדו 8 נקודות.

המשיבה התנגדה לבקשתו. בתגובהו לבקשתו בית משפט קמא, טענה המשיבה כי הדו"ח נשלח לכתובה המערער - שהינה משחד משחד וחזרה עם כתוב "מען בלתי מספיק". תמהה, כי את הודעת כפל הקנס שנשלחה אותה כתובות בדילוק, קיבל המערער ופנה בבקשת הדו"ח. כאשר אישורי מסירה נשאים הודה שכך, הרי שהדבר מעיד על מי

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

ש"ע צמ את עינוי" שכך חובה הידוע ו/או עדכון כתובות חלה על הנמען. עוד מוסיפה המשיבה כי המערער שילם את הדו"ח ביום 13.12.5 ולקן מתקיים מהתיראה סע' 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 והפנתה לרע"פ 07/2096 כוכבי נ' מ"י.

2. החלטות ביהמ"ש קמא:

החלטה מיום 14.7.15 - ביהמ"ש קמא דחה את הבקשה להארכת מועד להישפט וקבע:

- "5. מעיון בתגובה המשיבה עולה כי הקנס שלם. המבקש בבקשתו לא מתיחס לתשלום הקנס ולא ציין מתי ובאיזה נסיבות שלם.
- 6. בהעדר התיחסות של המבקש לתשלום הקנס כאמור, אני רואה בתשלום הודהה בביצוע העבירה. לפיכך, אני מוצאת לנכון לדוחות את הבקשה."

ההחלטה מיום 6.9.15 - ההחלטה זו ניתנה בעקבות בקשתו של המערער לעיון מחדש, במסגרת טען כי מס' התקיק החיצוני המצוי בהחלטה (90500464084), אינו תואם למס' הדו"ח נשוא הבקשה. בהחלטתו קבע ביהמ"ש קמא:

"החלטתי מיום 14.7.15 מתיחסת לדו"ח מס' 90500464087. משכך, הבקשה נדחתת."

כגンド ההחלטה מיום 14.7.15 הוגש העורעור שבפני, במסגרת לא מתיחס המערער להחלטה מיום 6.9.15 ואף חוזר על טעنته באשר לאי ההתאמנה בין מס' התקיק החיצוני בהחלטת ביהמ"ש, מיום 14.7.15, לבין מס' הדו"ח.

3. טענות המערער

המערער טוען כי טעה ביהמ"ש קמא עת לא מתיחס לאישור הדואר הרשמי של משטרת ישראל ולפיו הדואר חזר עקב מען בלתי מספיק". המערער הדגיש בפניו ביהמ"ש קמא כי ידע על הדו"ח רק לאחר קבלת הדו"ח בדבר כפל קנס, ביום 3.2.13.

לטענת המערער שגה ביהמ"ש קמא שלא נתן דעתו לכך כי המערער שלח כבר ביום 19.4.13 בקשה למשטרת ישראל להסביר הדו"ח בצריף תצahir חתום של הנהג. לטענתו, מדובר במקרה של המשטרה שהשאירה את הדו"ח על שם המערער ולא על שם הנהג אשר נפג בעופעל וביצע את העבירה. לחיזוק טעنته בדבר זהות הנהג התיציב לפניי גם הנהג שהמערער ביקש להסביר הדו"ח על שמו. אולם הודעת הקנס שלמה, על ידי המערער או מי מטעמו, אך הקנס שלם בטיעות ובתום לב, חלק מdochot נספחים שאוחדו במרכז הكنيות ותוקן שהמערער אינו שם ליבו כי התשלום הינו גם בעבור הדו"ח שהתבקשה הסבתו.

לטענת המערער, בנסיבות אלו ומשפעו בთום לב, תשלום הקנס אינו מUID על הודהתו בעבירה, המערער זכאי לקבל את יומו בבית המשפט ויש לקבל העורעור ולמנוע עיוות דין נוסף.

4. טענות המשיבה

המשיבה טוענת כי דין הערעור להידחות. משווים המערער את הקנס בדצמבר 2013, יש לראותו כמי שהודה והורשע וזאת בהתאם לסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי. עסוקין בהרשעה חלופה שלא ניתן עוד לערעור עליה וזאת בהתאם לפסיקה המחייבת, כך למשל רע"פ 8927/07 **سعد נ' מדינת ישראל** (כב' השופט ס. ג'ובראן) ניתן ביום 29.1.08; רע"פ 9540/08 **מוסברג נ' מדינת ישראל** (כב' השופט א.א. לוי) ניתן ביום 8.1.09; עפ"ת 13694-01-15-09. **והיב נ' מדינת ישראל** (כב' השופט רונית בש) ניתן ביום 2.2.15; עפ"ת 15-02-59375 **אבו מוך נ' מדינת ישראל** (כב' השופט רונית בש) ניתן ביום 14.4.15.

המערער השתבה שיהי ניכר, את בקשתו להישפט הגיש כשנה וחצי לאחר ששולם הקנס.

לטענת המשיבה, גם אם נתקבל את טענת המערער כי לא ידע על הדוח, הרי שידע, לכל המאוחר בפברואר 2013, עת קיבל את הדוח השני בדבר תוספת הפיגורים. בוודאי ידע המערער ואמרור היה לדעת עת תשלום הוא בדצמבר 2013 בכרטיס האשראי את הקנס. מועד נסוף שנייתן ליחס למערער ידיעה הוא 19/4/13, המועמד בו שלוח המערער בקשה למשטרת ישראל להסביר את הדוח. בנסיבות אלו יש לראות את המערער כמי שידע על הדוח, הודה בו, הורשע ודיננו נגזר. ביום מבקש המערער להחזיר את הגלגל אחוריית כשנה וחצי קודם לכך, דבר שאין להיעתר לו משים קלים של סופיות הדיון ויעילות הדיון, כפי שנקבע בפסקה.

אשר על כן סבורה המשיבה כי דין הערעור להידחות.

5. דין והכרעה

לאחר ששלמתי טענות הצדדים, עינתי בהחלטת בהם"ש קמא וישמה ההלכה המשפטית הנוגגת על עובדות בקשה זו, הגעתិי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

5.1 המסגרת הנורמטטיבית

אין מחלוקת כי הקנס נשוא הערעור שולם בדצמבר 2013. ממשדבר בקנס ששולם, חל בעניינו סע' 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, הקובע כדלקמן:

(ח) **שלם אדם את הקנס רואים אותו כאלו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונsha את עונשו. אולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם ששילם את הקנס ומתבע ביטל את הودעת תשלום הקנס לפי סעיף קטן (ג) או על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהוא באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230.**

ברע"פ 2096/2007 **כוכבי נ' מדינת ישראל** (1.5.07), נקבע:

"על הסוגיה חולשות הוראותו של סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, כמו גם הכללים הנוגעים ברגיל באשר להידשות מחודשת להרשעה חלופה בפליליים. אלה גם אלה סוללים בפני אדם,

אשר קנס הושת עליו בגין עבירה תעבורה שביצע, לרבות בפני מי ששילם את הקנס, דרכים שונות להtagונן מפני הרשעה או לשנות ממנה. בחלקן, מוגבלת הפעולה בזמן, וזאת משיקולים של סופיות הדיון ושל יעילות ההליך. ברום, מקום בו לא ידע ולא יכול היה אדם לדעת כי אישום תלוי ועומד נגדו, עשוי להימצא הצדקה לחריגת מסד זמינים זה" (פסקה 8).

עוד נקבע בראע"פ 4/2018 טיטלבאום נ' מדינת ישראל (30.10.14):

"המסגרת הנורמטיבית לדין בבקשת רשות להישפט, קבועה בסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (להלן החס"פ):, לפיו: "בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם בקש להישפט באיחור, ובלבך שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחייבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפורט בהחלטתו". סעיף 229(ה), מורה כי ניתן לדון בבקשת שהוגשה באיחור, בתנאי "שהבקשת לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות בבקשת ושמנו ממנה לגישה במועד והוא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המנעוה".

וראה גם הדברים שנקבעו בעפ"ת (ב"ש) 42904-01-14 אברהם מויאל נ' מדינת ישראל (10.06.2014); ובראע"פ 08/9540 עופר מוסברג נ' מדינת ישראל (נתן ביום 09.1.08).

5.2 מן הכלל אל הפרט

בעניינו, השהוי הרוב בהגשת הבקשה ועכמת העניינים בה נהג המערער במשך שנה וחצי, מבאים לדחית הערעור, שכן קבלת הערעור תביא לפגיעה באכיפה יעילה של דיני התעבורה והבטיחות בדרכים.

גם אם נמצאה מנוקדת הנחה כי המערער לא ידע על הדו"ח במועד הראשון ולא קיבל לידי את דרישת הקנס הראשונה, הרי משקibal את הוודעת הקנס לתוספת ריבית הפיגורים, קרי ביום 3.2.13, ידע על הדו"ח. בחולוף חודשים - 19/4/13 - שולח המערער בקשה למשטרת ישראל להסביר את הדו"ח על שם צד ג'. המערער לא טרח לבירר מה עלה בגורלו בקשת זו, ועל כך אין לו אלא להלן על עצמו.

זאת ועוד, המערער משלם את הקנס בדצמבר 2013. לטענתו, טענה שהעליה רק בבקשת הערעור, לא היה עր לך כי התשלום ששולם היה גם בגין דו"ח זה. טענה זו נתענה ללא הצגת כל אסמכתא. חזקה היא כי אדם המשלם תשלום כלשהו, ידע עבור מה הוא משלם. המערער לא שכנע מדו"ע יש להחריג את הכלל הקובל, כי עם תשלום הקנס השתכללה ההרשעה. ראה סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי.

טענת המערער כי שלח ביום 13/4/19 בקשה להסביר את הדו"ח, אין בה כדי להועיל למערער. המערער "שלח ושכח". הוא לא טרח לבירר מה עלה בגורלו בקשתו ובכך ביקש לפטור את עצמו מכל אחריות. אין לקבל התנהלות זו. ואם לא די בכך, הרי שהמערער לא נתן כל הסבר לשינוי הניכר של שנה וחצי, בין תשלום הקנס לבין המועד שהגיש בקשתו לבית משפט קמא.

כאשר בוחנים את התנהלות המערער מתבקש המסקנה כי אין למערער אלא להלן על עצמו. המערער לא פעל

במסגרת הזמן שקבע החוק, לא ניתן הסבר מניח את הדעת לשיהי הרוב בהתנהלו ו גם בהתייחס לפעולות בהן נקט - תשלום הדו"ח ואי בירור הבקשה להסביר הדו"ח, כל אלה מלמדים על הודהת הנאשם.

אני קובעת כי לא התקיימו טעמים מצדיקים העתרות לבקשת המערער, להארכת המועד להישפט בפני בית משפט קמא. העתרות לבקשה ממשמעותה מתן חיבור להגשת "בקשות הסבה" ללא תלות בזמן ביצוע העבירה, דבר שהדעת אינה סובלת ואני מתיחסת עם ההלכה המשפטית.

6. סיכון של דבר, קביעתו של בית משפט קמא מקובל עלי ולא מצאתי כל מקום להתערב בה. מטעמים אלו כולם, הערעור נדחה.

המציאות תמציא פסק דין לצדים.

ניתן היום, י"א תשרי תשע"ו, 24 ספטמבר 2015, בהעדר הצדדים.

חתימה